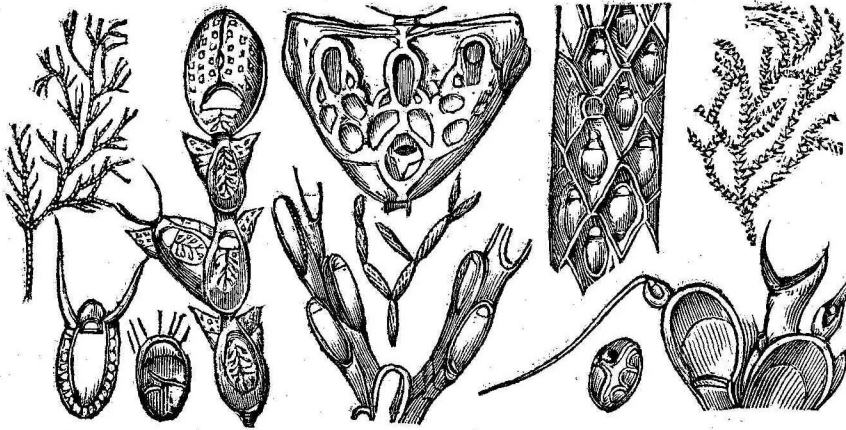

μίαν γωνίαν και θα προσευχηθῶ, «Κόρις πιστεύω, βοήθει με εἰς τὴν ἀπιστίαν μου.»

—Εὐγε Ἰακωβε, —εἶπεν ὁ διδάσκαλος· τοῦτο ἔκαμε και ἀνθρωπός τις εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Χριστοῦ, ὁ δὲ Χριστὸς τὸν ἐδοκίμησε και ἐλάτρευσε τὸν οἶόν τε. Ἰατο πρέπει

νά κάμνωμεν ὅλοι μας, μικροὶ και μεγάλοι, διότι ὅλοι ἔχομεν χρεῖαν τῆς βοηθείας τοῦ Θεοῦ διὰ νὰ πιστεύωμεν και διὰ νὰ μένωμεν σταθεροὶ εἰς τὴν πίστιν μας. Κάμνετε, λοιπὸν, πάντοτε, ὅπως ὁ Ἰακωβὸς εἶπε, και θα εἰσθε ἀσφαλεῖς

ΠΟΛΥΖΩΑ.

Ἡ προκειμένη εἰκονογραφία παριστάνει τινα ἐκ τῶν εἰδῶν θαυμασίας τινὸς κλάσεως ὄντων, τὰ ὅποια εἶναι διεσπαρμένα ἐν ἀφθονίᾳ εἰς τὰ ὕδατα, τὰ ἀλμυρὰ και τὰ γλυκέα, και περὶ τῶν ὁποίων μικρὰς εἰσέτι ἔχομεν γνώσεις.

Τὰ ὄντα ταῦτα ἐπὶ πολλὸν χρόνον ἐθεωροῦντο ὡς φυτὰ, και ἐπομένως κατετάσσοντο εἰς τὸ φυτικὸν βασίλειον, εἰς τὴν κλάσιν τῶν κοραλιῶν και ἄλλων θαλασσιῶν φυτῶν. Κατόπιν τὰ κατέταξαν εἰς τὴν κλάσιν τῶν ζωοφύτων, μὲ τὰ ὅποια κατὰ τι ὁμοιάζουσιν, ἀλλ' ἀπὸ τὰ ὅποια πραγματικῶς διαφέρουσιν ὅσον ὁ πίθηκος ἀπὸ τὴν πεταλούδαν.

Ἀπὸ τῆς ἐφευρέσεως τοῦ μικροσκοπίου οἱ φυσιολόγοι δι' ἀκριβεστέρας παρατηρήσεων εὑρον ὅτι τὰ μικροσκοπικὰ ταῦτα ὄντα ἦσαν ἀληθῆ ζῶα, και ἐπειδὴ ζοῦν κατὰ μυριάδας ὁμοῦ τὰ ὠνόμασαν πολύζωα.

Τὰ ζῶα ταῦτα πάντοτε προσκολλῶνται ἐπὶ τινος ἀντικειμένου και ἀδῶνουν μετὰ θαυμαστῆς ταχύτητος· σχηματίζουν δὲ ὄγκους ἐξαισίου μεγέθους ὅπου δῆποτε ἤθελον προσκολληθῆ, και λαμβάνουσι πολλὰς και ποικίλας μορφὰς και σχήματα. Συνίστανται δὲ τὰ ζωῦφια ταῦτα ἐκ σκληρᾶς τινος κυψέλης, ἧτις χρησιμεύει ὡς προφυλακὴ και κατοικία τοῦ ζωῦφρου, και ἐκ τοῦ κυρίως ζωῦφρου, ὅπερ εἶναι τὸσον μικρὸν, ὥστε δὲν δύναται νὰ διακριθῆ διὰ τοῦ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ.

Ἐπὶ πολλὸν χρόνον, και μέχρις ἐσχάτων ἀκόμη, οἱ ἐπιστήμονες ἐδόξαζον εἰς τὴν ὑπαρξίν κενοῦ, ἤγουν

χώρου, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ὑπῆρχε τίποτε. Μετὰ τὴν πρόοδον ὅμως τῶν ἐπιστημῶν ἀπεδείχθη ὅτι κενὸν δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν φύσιν. — Ὀλόκληρον τὸ Σύμπαν εἶναι πεπληρωμένον μὲ ὄντα, ὄργανα και ἀνόργανα, φυτικά και ζωικά, ἀν και ἡμεῖς τὰ πλεῖστα τούτων δὲν δυνάμεθα και διὰ τῶν καλλιτέρων ἐργαλείων νὰ διακρίνωμεν. Ὅσα μέχρι τοῦδε ἠδυνήθη ὁ ἀνθρωπὸς νὰ ἴδῃ και ἐξετάσῃ, ἔχουσι τοιοῦτον θαυμαστὸν ὄργανισμὸν, ὥστε δαικνύσιν τὴν παντοδυναμίαν, πανσοφίαν και ἀγαθότητὰ τοῦ Θεοῦ, ὅστις ἐδημιούργησε ὅλα τὰ κτίσματά του τέλεια και τοιαῦτα, ὥστε νὰ εὐρίσκωσιν εὐχαρίστησιν εἰς τὸ εἶδος τῆς ὑπάρξεως, εἰς τὸ ὁποῖον ἐδημιουργήθησαν.

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ.

Ὁ Λαμαρτίνος ἦτο εἰς τῶν διασήμεν πολιτικῶν και μεγάλων ποιητῶν τῆς Γαλλίας και εἰς τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1848 ἔωσσε τὴν πατρίδα του ἀπὸ μεγάλας δυστυχίας διὰ τῆς ἀνδρείας και τῆς φρονήσεώς του· και ὅμως δὲν ἦτο πλούσιος. Ἡ γενναιοδωρία του ἦτο τὸσον μεγάλη, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ βλέπῃ ἄλλους νὰ ὑποφέρουν χωρὶς νὰ τοὺς ἀνακουφίσῃ.

Ὅταν ἐγγήρασε και ἐκουράζετο νὰ πηγαίνη περὶ τοῦ ἦτον ἀνάγκη, ἐπεθύμησε ν' ἀποκτήσῃ μίαν ἄμαξαν· πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, ἠγόρασεν ἐν κούτιον και εἰς αὐτὸ ἔρριπτεν ὅσα ἐκ τῆς οἰκονομίας του τοῦ ἐπερίσευαν καθ' ἑκάστην. Οὕτω μὲ τὸν καιρὸν ἐ-

σώναξε δύο χιλιάδας φράγκα και ἐχρειάζετο ἀκόμη χίλια διὰ νὰ ἀγοράσῃ ἓν μικρὸν ἀμαξάκι μὲ αὐτὰ πρὶν ὅμως καταρθῶσθαι νὰ συνάξῃ τὰ χίλια ταῦτα ἡμέραν τινὰ παρουσιάζεται εἰς αὐτὸν μία πτωχὴ χήρα καὶ ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας τῆς, κρᾶζουσα, «Σῶσον ἐμὲ καὶ τὰ ἑπτὰ τέκνα μου ἀπὸ τελείαν καταστροφὴν· ἐγὼ καὶ αὐτὰ ἐξεδιώχθημεν ἀπὸ τὴν οἰκίαν μας, τὴν ὅποιαν εἶχομεν ὑποθηκέυσαι εἰς ἓνα ἄνθρωπον, καὶ τώρα δὲν ἔχομεν ποῦ τὴν κεφαλὴν κλῖναι.»

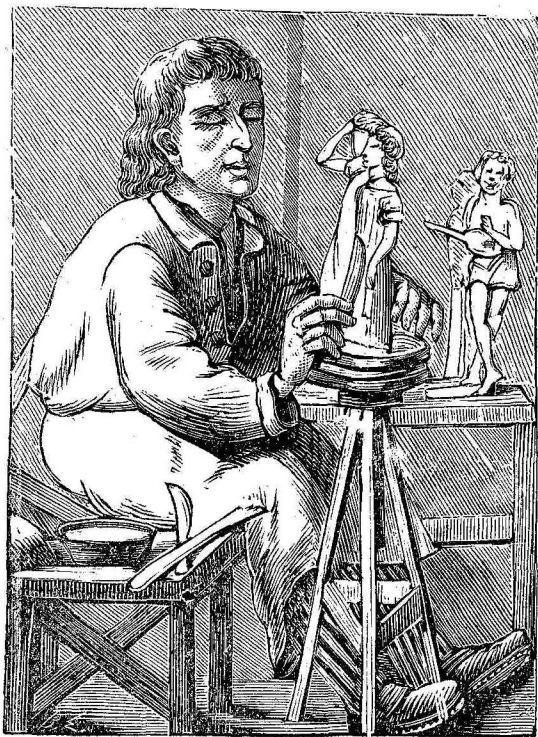
Καὶ πόσον χρειαζέσαι διὰ νὰ πληρώσῃς τὸν δανειστὴν σου; ἠρώτησεν ὁ Λαμαρτίνος.

Χίλια φράγκα, κύριε, — ἀπεκρίθη ἡ γυνὴ

Ἰδοὺ αὐτὰ, — εἶπεν ὁ γενναϊδῶρος ποιητῆς, — μετρήσας εἰς αὐτὴν τὰ χίλια φράγκα. Λάβε τα καὶ πορεύου ἐν εἰρήνῃ.

Καὶ ἡ ἀμαξά σου; τὸν ἠρώτησεν εἰς τῶν φίλων του, ὅστις ἔτυχε νὰ ἦναι παρών.

Ἄχ, φίλε μου, — εἶπεν ὁ γηραιὸς πολιτικὸς, — μοῦ φαίνεται, ὅτι εἶναι καλλίτερον διὰ τὴν ὑγείαν νὰ περιπατῇ τις παρὰ νὰ ἐποχῆται ἐφ' ἀμαξίης. — Θὰ ἀκολουθήσω λοιπὸν τὴν παλαιάν μου συνήθειαν καὶ θὰ πεγαίνω ὅπου ἔχω χρεῖαν ἀποστολικῶς!

Ο ΤΥΦΛΟΣ ΑΓΑΛΜΑΤΟΠΟΙΟΣ.

Οἱ μικροὶ ἀναγνώσταί μας φυσικὰ ἤθελον νομίσει, ὅτι εἶναι ἐντελῶς ἀδύνατον εἰς τυφλὸν νὰ γείνη ποτὲ

ἀγαματοποιὸς καὶ νὰ μάθῃ νὰ κατασκευάζῃ μορφὰς ἀνθρώπων ἢ ζώων ἐκ ξύλου ἢ μαρμάρου χωρὶς ποτε νὰ δυνηθῇ νὰ ἴδῃ τὰ ἀντικείμενα ταῦτα.

Ἄλ' ὅμως ἡ ἐπιμενὴ καταρθῶναι καὶ τοῦτο, τὸ ὁποῖον φαίνεται ἀπίστευτον. Τὸ ἐξῆς παράδειγμα τυφλοῦ τινος ἐν Ἑλβετίᾳ εἶναι ἰκανὴ ἀπόδειξις τῆς ἀληθείας τῶν λόγων μας.

Ὁ τυφλὸς οὗτος προσεβλήθη ἀπὸ εὐλογία, ἐνῶ ἦτο πέντε ἐτῶν τὴν ἡλικίαν, καὶ ἐτυφλώθη ἐντελῶς. Πρὶν χάσῃ τὸ φῶς του, συνειθίξε νὰ παίξῃ μὲ τὰ παιγνιδάκια, τὰ ὁποῖα συνήθως κατασκευάζουν οἱ Ἑλβετοί· ἀφοῦ δὲ ἔγεινε τυφλὸς εἰς τὰ παιγνιδάκια ταῦτα εὗρισκε πολλὴν εὐχαρίστησιν τὰ ἐλάμβανεν εἰς τὰς χεῖράς του, ἐξέταζε διὰ τῶν δακτύλων τὴν μορφήν καὶ τὸ σχῆμα, ἐμέτρα τὸ μέγεθος κτλ. ἕως οὗ κατάρθωσε κατὰ μικρὸν διὰ τῆς ἀφῆς νὰ δύναται νὰ λέγῃ ἀκριθῶς τὸ μέγεθος καὶ τὴν ἀναλογίαν τῶν διαφόρων αὐτῶν μερῶν καὶ διαστάσεων. Ἦρχισε δὲ νὰ συλλογίζεται πῶς ἤμποροῦσε νὰ ἀναπληρώσῃ τὴν ἀπώλειαν τῆς ὁράσεως διὰ τῆς ἀφῆς.

Ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ του εἶχον ἀποθάνει, ἀδελφοὺς δὲ καὶ ἀδελφὰς δὲν εἶχε νὰ τὸν περιποιηθῶσιν. Ὅθεν εὐρὼν ἑαυτὸν ὀλομόναχον καὶ πτωχὸν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ἀπεφάσισε νὰ ἐξοικονομῇ τὰ πρὸς τὸ ζῆν διὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ προσπαθειῶν.

Ἐλαβε λοιπὸν κομμάτιον ξύλου καὶ ἐν μαχειρίδιον καὶ ἤρχισε τὸ ἔργον. Ἡ πρώτη ἐπιχείρησις τῷ ἐπροξένησε πολλὸν κόπον. Σοχνὰ κατέστρεψε μὲ ἐν κόψιμον βαθύτερον τοῦ πρέποντος ἔργον, διὰ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐργασθῆ καὶ κοπιᾶσει πολλὰς ἡμέρας. Τοιαῦται δυσκολαὶ θὰ ἀπῆλπιζον τοὺς πλείστους τῶν ἀνθρώπων· ἀλλ' ὁ τυφλὸς Ἑλβετὸς ἐπέμενε, καὶ μετὰ πολλὰς δοκιμασίας, ἀποτυχίας καὶ ἀγῶνας τελευταῖον οἱ κόποι του ἐστεφανώθησαν μὲ ἐπιτυχίαν, ὥστε ἠδύνατο ἐπὶ τέλους νὰ κατασκευάζῃ ἀγάλματα ἐκ μαρμάρου καὶ ἐκ ξύλου, φέροντα πολὺπτυχον ἐνδυμασίαν μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν.

Ὅχι μόνον δὲ τοῦτο, ἀλλὰ διὰ τῆς αὐτῆς ὁμοιοῦς, ἐπιμονῆς καὶ προσεχτικῆς ἐξετάσεως τοῦ προσώπου ζῶντων ἀνθρώπων μὲ τὰ δάκτυλά του, κατάρθωσε νὰ κατασκευάζῃ τὰς προτομάς των ἀπὸ μνήμης!

Ὁ τυφλὸς οὗτος ἔζησεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη εὐτυχῆς καὶ κατεσκευάσεν ἄπειρα ἀγάλματα, τὰ ὁποῖα θὰ διαμένουν ὡς μνημεῖα τοῦ θριάμβου τῆς ἐπιμονῆς ἐναντίον καὶ αὐτῶν τῶν μεγίστων δυσκολιῶν.

ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

Ὅλοι γνωρίζομεν τὰ μικρὰ καὶ ἀσχημα ζῶα, τὰ ὁποῖα ἀγαποῦν νὰ ζοῦν εἰς λιμνάζοντα ὕδατα, καὶ τὰ